

berettigede Interesſer. Selve den Omſtændighed, at dette alſaa maa erkendes — og det kan dog viſt ingen fordomsfri nægte, at det i dette Tilfælde har været overmaade danſkligt at lyde Loven — maa jo dog være, ſom man kalder det, en i høj Grad formildende Omſtændighed. Det er jo ogſaa noget, vi have ſet før, at en Lov ikke er bleven overholdt, og at man endogſaa er gaaet ſaa vidt, at den ikke blot ikke er bleven overholdt fra en enkelt Side, men at man fra alle Sider har været enig om ikke at holde den, fordi man indſaa, at der var altfor ſtore Ulemper ved at følge den efter Ordlyden. Jeg ſkal kun tillade mig at antyde ſom Ekſempel Grundlovens § 49 og dens Forhold til midlertidige Bevillinger, vi nu have genindført ved en Rigsdagsbeſlutning. Der er ſikkert ingen Tvivl om, at det er i høj Grad uenſkligt og rigtigt, thi man undgaar ſtore Kalamiteter derved; men det kan ikke nægtes, at man ved at benytte denne Udvej gaar til at afholde Bevillinger, ſom ikke udtrykkelig ere opførte paa Finansloven. Saa kunde der maaffe ſom graverende Omſtændighed anføres, at Miniſteriet havde taget ſig dette Spørgsmaal om Lovbruddet noget ſlot, havde taget noget raſt paa det eller negligeret det eller muligviſ ſtuffet det under Stolen. Men ganſke det modsatte er Tilfældet. Lovforſlaget er jo forelagt umiddelbart, efter at Rigsdagen traadte ſammen. Jeg ſkal indrømme, at det maaffe havde været mere forudſeende at forelægge det tidligere, men det er jo bitterligt, at det blev forelagt, ſaaſnart Rigsdagen traadte ſammen, en halv Snes Dage før den ſorgelige 19de Oktober kom. Der havde dog alſaa været en Mulighed for at behandle dette Forſlag. Vi have jo ſet Sager af ganſke anderledes omfattende Betydning og Interesſe ſom f. Eks. Svinedifteritisloven gaa gennem Tinget i kortere Tid. Naar man vil ſtynde ſig og det ligger alle paa Hjerte at ſaa forebygget et Lovbrud, kan det uden Vanſkelighed præſteres i Løbet af en halv Snes Dage at ſaa en Lov, ſærlig naar der er Tale om en Lov af et ſaa ganſke overordentlig ringe Omfang ſom her. Ogſaa dette forekommer mig at maatte tages i Betragtning, at man alſaa ikke har ſtuffet noget under Stolen, men tværtimod har forelagt Lovforſlaget i alt Fald en Del Dage, før det Tidſpunkt indtraadte, da der overhovedet kunde være Tale om noget Lovbrud. Man kunde ſaa gøre gældende, at Adminiſtrationen burde have ſet ſig for og i Tide truffet de fornødne Foranstaltninger. Men det er allerede oplyſt af det ærede Medlem

for Preſto Amts 6te Valgtreds (Bojſen), at ſidſte Gang, der har været nogen Lejlighed til at foretage en Ombytning, det var i 1893, den Gang afdøde Oberſt Müller paa Grund af Sygdom fratraadte. Det vilde dog alligevel have været vel meget at forlange, at man allerede 2½ Aar før det Tidſpunkt var naaet, der efter viſſe Opfattelser maatte ſættes ſom Grænſe for Funktionstiden for Chefen for Officersſkolen, ſkulde have benyttet Lejligheden til at ſætte Chefen ud. Hvis der overhovedet er noget Anſvar her, maa det i alt Fald være et Anſvar, ſom ikke paahviler nogen af de to, om jeg ſaa maa ſige, nuværende Krigsminiſtre. Det er blevet stærkt fremhævet, at der maa i hvert Tilfælde være et Lovbrud, ſiden begge Miniſtrene erkende det. Jeg for mit Bedkommende er ſelvfølgelig meget glad ved, om man vil kalde mig miniſterielt ſindet; men ſaa miniſterielt ſindet er jeg ikke, at jeg binder mine egne Anſuelſer af Hensyn til Miniſteriet. Jeg erkender kun det for ulovligt, ſom jeg ſelv iſølge en rolig Betragtning kommer til at ſe er ulovligt, men ikke andet. Jeg tror ogſaa, at det er en almindelig Beſtemmelse, at lige ſaa vel ſom det ikke frikender for Anſvar, naar man har overtraadt en Lov, at man ikke tror at have overtraadt den, lige ſaa viſt er man anſvarſfri, naar man ſelv tror at have overtraadt en Lov, men i Virkeligheden ikke har overtraadt den. Det kan for mig ikke være noget overordentlig væſentligt dette, om de paagældende Miniſtre have erkendt, at der foreligger en Ulovlighed, naar jeg gennem den Betragtning, jeg finder rigtig, kommer til det modsatte Reſultat, at der ſlet ikke foreligger nogen Ulovlighed. I hvert Fald er der jo — det ſkal jeg gentage — gjort alt muligt fra Miniſteriets Side, for at en Konflikt kunde undgaas. Jeg ſkal derfor ikke ſige andet, end at efter min Opfattelse har man taget meget for haardt paa den Sag. Det er en aldeles urimelig Gævåltighed, man har bragt i Anvendelse ved at ville udſlynge denne Banſtraale mod Miniſteriet for at have ladet Oberſt Tobiesen ſidde ud over den 19de Oktober. Jeg ſkal reſumere min Betragtning derhen, at „Lovbruddet“ er i og for ſig overordentlig tvivlſomt, navnlig forekommer det mig næſten aldeles utvivlſomt, at der intet Lovbrud vil være begaaet, hvis man inden den 31te Marts forſætter den vedkommende Chef. Hele Spørgsmaalet forekommer mig at være af den Natur, at det ſnartere ſkal fortolkes af Domſtolene end af den lovgivende Magt. Vi ere jo nu en Gang ikke Jurister alle ſammen, og dette Spørgsmaal